

ljivim nekdanjim samostanskim zidnam Velehradskim ter prestopiti prag sloveče ondotne cerkve. Zgodovina tega kraja, pričetek delovanja vnetih apostolov Cirila in Metoda na tem kraju, in daljno razširjenje sv. vere po nju neumornem trudu bilo je opisano lansko leto po raznih knjigah in časnikih tako obširno in na tanko, da za nepotrebno spoznam, kaj več o tem govoriti. Toraj naj Ti le kaj o svojem ondotnem bivanju naznanim. Ko sem bil raz grička, o katerem sem Ti v zadnjem listu govoril, pregledal mično dolinico in obširne nekdanje samostanske zidine, ki so se spremenile zdaj v last Grku baronu Sina-tu, stopal sem naglo proti grajščinskemu vhodu, ki je na zapadni strani. Skozi dolgo vežo pridem v obširni dvor, in tukaj pokaže se mi na levi na koncu velikega duhovskega poslopja zalo čelo dvestolpne velehradске cerkve. Razni kamniti kipi, med njimi tudi ona ss. bratov Cirila in Metoda, kinčijo glavni cerkveni obraz. Po zunanem pregledovanju bližam se nemudoma cerkvenemu vhodu in prestopim njegov prag. 100 korakov dolga in v romanskem skladu sezidana cerkev razgrne svoje prostore pred mojimi očmi. Polagoma stopam naprej, pregledovaje zdaj obok, zdaj stranske kapele, katerih je do prekrižja na vsaki strani po sedem. Prekrižje cerkveno kronano je z visoko kupljo, pred vhodom v prezbiteri pa stojite na epistelski strani, prislonjeni k zidu in stoječi na visokem postamentu v Rimu iz mavca vlti podobi ss. bratov Cirila in Metoda. Oni jeklorez, ki kinči obraz „Drobtinic za novo leto 1853“ je razun stranskih angeljev tako natanko posnet po teh podobah, kakor da bi ga bila fotografna mašina ponaredila. In tukaj poleg podob naših preslavnih apostolov pokleknil sem na tla, in — naj ne bodi Bogu oponošeno — v vneti molitvi spominjal se Tebe, ostalih bratov in sester, vseh svojih ljubih, živih in mrtvih v daljni domačii; nisem pa tu pozabil tudi svojih sobratov na učiteljskem polji, ter vsega slovenskega in slovanskega národa. — Ko se en čas tako v cerkvi pomudim, zaropče mežnar s ključi, in ljudstvo, kar ga je bilo v cerkvi, se kakor na poveljno besedo iz cerkve vzdigne. „Kamor vi, tje tudi jaz“ — si mislim in hajd za trumo. Pridemo skozi dolgo grajščinsko vežo in se obrnemo po cesti na desno ter gremo okrog grajsko-vrtnega obzidja. Kmali stojimo pred vratmi, ki zapirajo mali dvorček, na katerem stoji pričetna velehradska, po sv. Cirilu posvečena kapelica. Prav za prav je neki le presvetišče kapelico iz one dóbe, in je res prav prav staro viditi. Za tisočletnico je bila ta kapelica prav lepo prenovljena in vsa izmalana, dobila je tudi novi oltarec, narejen po stari šegi s stranskimi krili; al take dragocenosti jaz nisem zapazil na njem, kakor je bilo naznanjeno po časnikih. Morebiti bo le véliki oltar, ki ga ravnokar v romarsko cerkev stavijo, tako drag (7 tisuč cekinov). Kako lepo in ginljivo so se romarji v mali kapelici vedli, Ti, ljubi brat, nisem v stanu povedati. Vidilo se je, da jim njih vroče molitve in vneto petje (— akoravno je to za muzikalno Moravo dovolj priprosto bilo —) res vrè iz globočine duše in srca. Dosti trd človek bi moral biti, ki bi ga taka goreča pobožnost ne ginila.

Ko kapelico zapustimo, evo nov prizor! Ravno je prišla po cesti gori iz sloveče Hane velika procesija, spremljevana od lastnega duhovnega gospoda, prepevaje pobožne národne pesme. Poleg malega svetišča se množica ustavi in čaka domačega g. duhovnika, ki ji ima priti naproti. Kmali se približa. Cerkevne zastave zavihrajo; predpenci po šegi, kakoršne dozdaš še nikjer nisem vidil, glasno narekvajo slednjo vrstico, národ jo zapoje v stoterih glasovih za njimi; z visocih stolpovih lin pa oglasijo se harmoniško-vbrani zvonovi in procesija vzdigne se proti cerkvi. Tudi jaz nisem hotel za-

ostati in grem za njo. Slovesno je odmevalo po obširnih in visocih cerkvenih prostorih vneto petje krepkih in junaških Hanakov, bližajo se podoboma ss. Cirila in Metoda, in tukaj šine vse pobožno na kolena. Dolgo in vneto se je tu molilo, poslednjič se prižgejo luči na vélikem oltarji, orjaške orgle zadoné in veličastno zabobni njih odmevanje po prostranih zidinah. Mašnik pristopi, izpostavi sv. Rešnje Telo, narod pa zapoje enoglasno svoj „Svati“ tako presunljivo-vneto, da kmali bi se bile tresle cerkvene podslombe. Kaj tacega moraš le slišati, popisati se ne dá.

Ko ta pobožnost mine, treba mi je bilo misliti na prenočišče, kajti zadnji žarki zahajočega solnca pošiljali so svitle žarke skozi cerkvene okna. V bližavi grajščinski vabila me je hiša z napisom „Hostinec“ (gostivničar) v svoje lične prostore, in prav gostoljubno sem bil sprejet. Neki gozdnar me precej prijazno nagovori ter praša: „od kod?“ Ko mu odgovorim, da sem iz daljne Krajne, sedem ur višej nad Ljubljano, prišel pozdravljat sloveči Velehrad, ni gospod od radosti vedil, kaj bi počel. Po rodu Čeh je mož jel zdaj tako iskreno govoriti o slovanski domovini, o imenitnih pravakih njenih itd., da sem spoznal na hip v njem rodoljuba na duši in telesu. Spraševal me je tudi kaj vedoželjno o Slovencih in Hrvatih, naših narodskih zadevah in napredku, čez vse pa mu je dopadlo, ko sem mu pravil, da že več mojih rojakov je to leto pohodilo Velehrad in severne dežele, in da naš narod zeló čisla svoje slovanske brate po zgornjih avstrijskih pokrajinah.

Vedno bolj so prihajali zdaj tudi Hanaki v gostilničine sobe; nisem vedil, al bi bil bolj občudoval njih krepke postave, ali njih zalo opravo, ali njih priljudnost, zmernost in omiko. Kaj bolj natančnega o tem si prihranujem za prihodnji list. Zdravstvuj dragi brat!

Tvoj Jože Žlindrovič.

Ozir po svetu.

* Silno dragino dela v severni Ameriki vojska; vso zemljo bo končala, in vendar ni znamenja, da bode bolje. Srebra in zlata ni; papirnati denar veljá danes nekaj, jutri pa nič. Cent moke veljá 10 do 12 gold., funt surovega masla (putra) 1 gold. 50 kr., 12 jajc 80 kr., funt kave 2 gold.; namesti kave pijó ljudje pšenično kavo; par čevljev veljá 14 gold.

* 743 jezikov je zdaj na vsem svetu skupaj. V Evropi jih je 53, v Afriki 118, v Azii 146, v Avstralii in na drugih otokih in v Ameriki 426.

Dopisi.

V Pragi 14. oktobra. † — Tukajšnji listi so te dni prinesli veselo novico, da so pravila českega obrtniškega muzeja potrjene. Skoraj bo že dve leti, kar so se vladi predložile. Čudno je, da tako koristne naprave, kakor je obrtniški muzej, morajo toliko časa dovoljenja čakati, posebno, ker so med tem časom na samem Dunaji tak muzej napravili. Pa saj smo potrpežljivi! Čehi, ki nič ne opusté, kar je narodu koristno, bodo tudi to napravo v kratkem času na noge spravili. Vsaki bo po svoji moči pripomogel. Glediščine predstave, koncerti, plesi — pravi „Narod“ — naj bi se davali na korist obrtniškega muzeju. To me navdaja z mislijo: ali bi se mar ne mogla dati tudi na ljubljanskem gledišču kaka posebna predstava na prid „slovenski matici!“ Ako se ne motim, plača kranjska zemlja ljubljanskemu gledišču na leto do 2000 gold.*),

*) Tudi mi smo mislili do lani, da deželni zaklad podpira ljublj. gledišče; al temu ni tako. Vred.

pa kaj ima narod od tega? Ako ljublj. ravnatelj glediščini ne more zvest ostati obljubi, da bode ob časih kako slovensko igro na oder spravil*); naj bi saj po omenjeni poti narodu koristil. Dosti bolj srečni so v tem obziru Čehi; pa je tudi vsak, kdor more, marljiv in ne pase lenobe. „Novice“ so že večkrat povedale, kako Čehi na dramatičnem polju napredujejo. Naj omenim samo to, da pride v kratkem na oder nova izvirna češka opera „Braniboři v Čechách“, zložil Smetana, pa čvetero izvirnih veselih iger. Pa je tudi češko gledišče sploh bolj polno memo nemškega. Ni tedaj res, kar smo unidan v „Pressi“ brali, da se češko gledišče ne more vzdržati, ako se ne združi z nemškim. — Na tukajšnji tehniki se bodo letos že ravnali po osnovi, ki jo je češki deželni zbor izdelal, in ki bolj ugaja zahtevam sedanjega časa. Prememba sploh zadeva to, da so se nauki razdelili na pet fakultet, in da se vsi predmeti po češko in po nemško razlagajo. Treba je tedaj več učiteljev, treba je pa tudi večega prostora. Najela se je za to začasno nekdanja Lichtenstein-ova palača na otoku „Kampi“, dokler se ne napravi veliko novo poslopje na Karlovem trgu. Ker potrebno prezidanje še ni dodelano, se bodo letos predavanja na tehniki še le 24. t. m. začele. — Vsa pozornost je bila te dni obrnjena na plzenske občinske volbe. Zmagala je popolnoma narodna stranka, in ko so se po zahtevah protivne stranke volbe ponovile, zmagala je češka stranka v drugo. V Plznu (Pilsen) se steka vsa trgovina med Bavarskim in Českim; to mesto ima lepo prihodnost pred seboj. Zmaga češke stranke v Plznu je toraj važna na mnogo stran.

Iz Ajdovščine 10. okt. — 4. oktobra smo imeli besedo. Goriški dijaki tukajšnjih okolice so želeli šolske praznike zbrati se v čitavnici naši, da bi peli in deklamovali. Prišli so, pomagale so tudi domače moči, in prav zanimiva je bila ta beseda. Dijaški pevski zbor, kterege vodja je g. Furlani iz Prebačine, dijak osmega razreda, jako nam se je prikupil. Ti pevci so peli kot omikani pevci občutljivo, prav čisto, soglasno, in dosegli so namen petja: ganili so namreč naše srca. Občno navdušeno ploskanje je priznavalo zasluge teh vrlih mladenčev, posebno pa trud gosp. Furlani-ta. Peli so nam večidel nove čveterospeve. Z občno pohvalo sprejeto je bilo tudi deklamovanje; deklamovali so: „Ljudmilo“ dr. Toman-ovo, iz tragične igre „Maria Stuart“, dvogovor v parku, poslovenjen od Cegnar-ja, in pa „Moje pesmi“ dr. Toman-a. Čeravno so bili nekteri predmeti težki, vendar so vse prav dobro izpeljali po pravilih deklamatorike, ktero je zložil dr. Frike. Zanimivo je bilo slišati, da so razne občutke primerno izrazovali, glas o pravem času povzdigali in zniževali, važne besede ali stavke zdaj ostro, zdaj lahno povdarjali; da so vsakemu razumljivo počasi ali hitro govorili, kakor so zahtevali razni občutki in predmeti. Pazili so tudi na oddih (pavzo). Deklamator in govornik sploh ima dobro paziti na to reč, in mora ponehati ne samo pri ločnicah, pri vejci, pri piki itd. (logični oddih), ampak naj ponehuje za trenutek kterikrat tudi izvun ločnic, na pr., poprej ko povdarja kako važno besedo, ali v dolgih stavkih (muzikalni glasbini oddih); ker to mnogo pospešuje lepoglasje in razumljivost govora. Kar pa gibanje rok (akcijo) zadeva, bilo je to dobro, večkrat izvrstno. Akcija spremlja stavek in pomaga bolj povdarjati; ona mora tedaj trpeti celi stavek, in mora biti lahna, žlahna in primerna. Nekaj moramo opaziti tudi o mimiki. Čeravno je mimika začetnikom prav težka reč, je vendar treba paziti, da se strasti in razni

čuti na obrazu in v očeh saj nekaj izraženi zapazijo, ker tako bo deklamovanje naravno in živo. Besedovali so gosp. Štubel dijak, gosp. Tozi in gospodičini Maričika Krasnova (Kenedi) in Rozina Makovičeva (Maria Stuart). Prelepa hvala jima in pevcem dijakom za prijazni, veseli večer. Čitavnici ravnatelj gosp. dr. Lavrič nagovoril je naše goste s tehtno svojo besedo tako:

„Mladi prijatli moji! Prav srčno pozdravljam Vas v imenu čitavnice naše. Preljubo je našemu narodnemu društvu, da ste se nocoj tukaj zbrali; zakaj Vaš obisk nam je živ dokaz, da bijejo tudi Vaše srca za mili narod naš. To pa je krasno znamenje, kajti mladež po gimnazijah in realkah, posebno po vseh vseučiliščih in na politehniki, je cvetje vse mladine. Kakoršno pa je to cvetje, takošen bo tudi sad!

Zato in ker bodo mladenči, sedanji dijaki, nam nasledniki v državnih, cerkvenih in sploh v javnih službah, in ker imajo učitelji biti prihodnjemu rodu v vsem, kar je lepega in koristnega na svetu; je narodu jako mar, da je sedanja mladež národna, to je, da slovensko misli in čuti, in da se marljivo uči jezika našega in slovstva, kajti potem se bo lahko vès narod narodno, to je, naravno razcvetal.

Opiraje se na pisatelje preteklih časov in oziraje se na druge slovanske narečja sedanji rod lepo množi naše slovstvo, priznavši, da narod, ki je v zvezi ali dotiki z drugimi napredovajočimi narodi, le omikan kaj veljá. Ta rod bode izginil, in sedanja mladež stopila bode na oder javnega življenja. Ona nima le nadaljevati, kar se je začelo, ampak ima skrbeti, da stopi na še visokejo stopnjo. Od nje pričakujemo tedaj mnogo krasnega. Da pa bo mogla zadostovati pravičnim našim željam, ni zadosti, da se uči našega slovstva in jezika. Jezik je le sredstvo, po katerem razodevamo svoje misli, in svoje notranje življenje, je le posoda, v kateri svoje misli, svoje notranjstvo izročujemo občinstvu. Če so pa misli slabe, jalove ali celó navadne, — če je naše notranje življenje pusto ali neharmonično, bodo tudi naši duševni izdelki takošni, to je, malo ali nič vredni, bodo prazne, čeravno lepoglasne in slovnično pravilne pisarije. Kdor tedaj želi ne le samo lično, temuč tudi krepko, podučno in zanimivo govoriti ali pisati, mora vse svoje duševne moči temeljito in mnogostransko omikati, in mora si pridobiti raznovrstne znanosti, da bode njegov duh rodoviten. On mora plemeniti svoje srce, da bode srce izvirek le žlahnih čutov.

Najbolji pomoček temu pa je brez dvoma pazljivo branje in temeljito pretresovanje klasikov starega veka in novih časov. Klasične dela so namreč take izvrstne duševne dela, ktere morajo dopadati omikanim ljudem vseh časov. Razvidno je tedaj, da morejo le take dela najbolj izobraziti našega duha.

Največ pa nam bodo koristili klasiki, kadar jih beremo v izvirnem spisu; zakaj tako se seznanimo z značajem in s pravim duhom pisateljev.

Prav je tedaj, da se po gimnazijah grškega in latinskega učimo, ker se tako skoraj osebno seznanimo s pisatelji starodavnosti, od kterih trdijo, da so in da zmirom bodo mladenčem prevažen in čist izvir človeške in zgodovinske omike, in da so starejšim ljudem duševna hrana, tolažba in povzdiga.

Kar so klasiki stare dōbe, gotovo so nam ravno to tudi klasiki novih časov.

Vse to sem v svojem življenji sam skusil ter pričal se visoke te resnice, in spoznal sem, da so klasiki, rekel bi, poslanci Božji, kteri človeštvo omikujejo in ga k napredovanju in k svobodi peljejo, naganjajo, silijo. Po njih, ki so razsvetljeni prvaki, govori stvar-

*) Gledišče se je še le začelo; morebiti da še spolni obljubo; al bojimo se, da ne bi obljuba ostala le — obljuba. Vred.

nik k manj razsvetljenim in se tudi po teh žlahnih duhovih razodeva človeštvu.

Zato, mladi prijatli moji, vsa skrb naj vam bode za naš jezik, za klasike kakoršnega koli naroda, in za prav temeljno in obširno znanje.

Pravi sin divnih muz se ne uči samo toliko, kolikor potrebuje za živež; ampak on se uči neprenehoma, ter si prizadeva, da bode kadaj mož visokejše izobrazenosti, svojemu narodu na čast. Naj bi se tako učili tudi sedanji slovenski dijaki, da bodo s časom domoljubni možje visoke izobrazenosti, katerim krasna naloga bo, pomagati, da se razcveta slovenstvo v vedah in znanstvih vseh. Vi slovenski goriški dijaki pa, poganjajte se za prednost s svojimi součenci; skusite, da jih premagate v duhovitem boji, da bode res, kar dr. Toman poje: da „zmagavca čez Slovenca ni.“

Iz Proseka 16. vinotoka. — Trgatvo smo končali letos v prav prijetnem vremenu; čeravno je bilo enmalo mrzlo, vendar smo dobili prav dobro kapljico, da take se nismo nadjali; že 15 let ni bil mošt tako sladak kakor je letos; kup pa mu ni tako visok kakor preteklega leta; zato brez skrbi zapojem:

Pridi Gorevec, pridil Dolenec
V Prosek po vino!
Kapljica sladka itd. itd.

Iz Predoselj nad Kranjem — je „Učit. Tovarš“ v 20. listu prinesel mičen popis šolske slovesnosti, ktera pri mladini mora napraviti globok vtisek in roditi blagega sadu za šolo sploh in narod naš, kteremu — saj večidel — je ljudska šola vseučilišče. Do šole pa mora mladina veselo imeti; to pa se pospešuje s tem, da ona sama in stariši njeni vidijo, kako visoko cenijo za blagor domovine skrbni gospodje pridnost tudi še celó mladih učenčikov in učenk. Pa čujmo, kaj pravi „Učit. Tovarš“: „17. avgusta t. l. je bilo tukaj očitno šolsko spraševanje. Vendar ne bom popisoval tega, kar je navadna reč; povem samo to, kaj našo šolo tako zelo pospešuje, — je namreč ljubeznjiva radodarnost tukajšnjega žl. gosp. barona Antona Cojza. Sicer so dobili otroci, kakor vsako leto, pri šolski skušnji šolske darila; vendar blagorodnemu gospodu ni bilo to še dovolj, ter sklenejo, da hočejo bolj pridnim učencem in učenkam še sami posebne darila podeliti. Ker pa mili dobrotnik niso bili doma, kadar je bilo navadno šolsko spraševanje, je bila ta slovesnost odločena na roženkransko nedeljo. Prišlo je toraj ta dan 25 učencev in učenk praznično oblečenih (deklice vse z belimi pečicami), ki jih gosp. fajmošter in gosp. učenik spremita pod prijazne lipe pred grad na Brdu. Tu jih že pričakuje vsa baronova družina. Po kratkem prijaznem pogovoru s šolskimi otroci gospod baron ukažejo, da naj se razdelé darila in sicer po svojih malih; in lej, mlada gospodičina baronovka — napravljena v lepi narodni obleki s pečo na glavi — darila deli učencem, mladi gospodič baron pa učenkam. Darila so bile lepe bukvice, pratike, srebrni tolarčki in lepi cvetlični šopki, kakor nalašč za roženkransko nedeljo. Po prejetih darilih so dobili otroci še prav primerno malo južino, pri kateri je bilo kaj ginljivo, ko so zraven grajščinske strežnice tudi otrokom stregle same žl. gospé baronovke. Potem še otroci zapojó več cerkvenih in drugih kratkočasnih pesem, ter sklenejo s cesarsko. Otroci vsi ginjeni zatrdujejo, da tega lepega dneva ne bodo nikoli pozabili in bodo vedno molili za preblagega gospoda barona in njih milo družino. Zadnjič gospod baron vljudno dajo vsakemu otroku roko, in jih vesele razpusté z voščilom: „Z Bogom!“

Iz Ljubljane. V poslednji seji mestnega odbora 14. t. m. so bili važnejši sklepi ti-le: V skrivni seji po-

delilo se je šestero otrokom rajncega župana Ambroža po 50 gold. na leto, in sicer, dokler ta ali uni ne doseže 24. leta, ali se pa po drugi poti poprej ne preskrbi. Nasvet odbornika žl. Strahla, da se ti milodari dovolijo do 18. leta, kakor je tudi pri državnih uradnikih postavno, ni obveljal. V podporo (adjutum) za eno leto se je dovolila 200 gold. magistratnemu praktikantu Mulaček-u; dasitudi je županov predlog hudo odbijal odbornik Stedry, je vendarle obveljal. — Vdovi rajncega mestnega uradnika Kočevarja se milodar ni dovolil, ker se je z njim zaročila, ko je bil že v pokoj. — V javni seji se je sklenilo: naj se omislijo potrebni učilni pripomočki za višo našo realko, ki bodo mesto in dežele stali 415 gold.; naj se magistrat pritoži pri državnem ministerstvu zoper odlok deželne vlade, da šentjakobska mestna šola ne sme privatistov izpraševati; — naj se brž, ko bode deželni odbor dovolil, pripelje iz Črnuč v Ljubljano kip (štatu) sv. Janeza, da se bode presodilo, kje naj se postavi; — naj se omisli posipnega peska, kolikor ga je treba, da se posujejo mestne pota in ceste; — naj stavbini odsek poskrbi, da se bode razsodilo, ktera načrta za novi čevljarski most zaslužita prednost, in jima torej gré darilo; in naj se napravi v mestni registraturi nova peč. Opombam, češ, da pometanje mestu toliko in toliko stroškov prizadeva, je g. župan omenil, da snaženje in škropljenje v 11 mescih, to je, od 1. novembra 1863 do konca septembra 1864 stane 1496 gold. 31 kr., da se je pa smetó za 155 gold. 88 kr. poprodalo; toraj na znaženje prav za prav le 1340 gld. 43 kr. v 11 mescih spada.

— Goveja kuga, ki se je tako hudobno prikazala v Vrhovem (rateškega okraja), še ni ukrotena; 9. dne t. m. se je prikazala zopet v 5 hlevih, pa tudi v Duljah, kjer je razun goved zbolelo tudi nekoliko kozlov. Brž ko ne je živina od živine našla bolezen na paši, na katero je hodila, dokler še ni bilo znano, da je kuga v tem kraji in tedaj skupna paša še ne prepovedana. Kamor je takrat iskra padla, se vname plamen, ki ga je potem težko vžugati.

— V pondeljek, sredo in četrtek so bile očitne skušnje učencev kovaške in živinozdravilske šole. Najbolje so se obnesli Vresovnik Janez iz Sil na Štajarskem, Planinec Franc iz Boštanja, Kutjar Alojzi iz Planine, in Derča Franc iz Gomilskega na Štajarskem.

— Pretekli pondeljek 17. oktobra bila je v stolni cerkvi slovesna vélika maša s poklicem sv. Duhá, s katero so gimnazija, realka in normalka pričele novo šolsko leto. V realko se je vpisalo 219 učencev, tedaj 26 več od lani; v gimnazijo 735, tedaj 63 več od lani.

— Gospodičina Ana Šalecka, ki ima v Ljubljani založbo slavnoznanih ameriških Wheelerjevih in Wilsonovih šival (mašin, ktere same šivajo), je v izložbi zagrebški za razstavljeno mašino prejela sreberno svetinjo. Kako se čedalje bolj cenijo te mašine, vidi se očitno iz tega, da se jih je 40 zdaj na Hrvaškem razprodalo.

— Odbor za Riharjev spominek je sklenil, da bode dotična slovesnost v četrtek 3. novembra ob 10. dopoldne na ljubljanskem pokopališči.

— Veselo novico moremo povedati, da slavni naš pesnik gosp. dr. Benjamin Ipavec izdeluje komično opereto po besedah Kotzebueove „kletke“ (der Käfig). Muzika, kolikor je je že dodelal, je neki izvrstna. Ker ne moremo Slovenci z velikimi operami začenjati, bode dobro došel ta komadič čitavnicam, in podslombo položil slovenskim igrospevom.